

Dohányárusok Közlönye

Megjelenik minden hétfőn
1-én, 10-én és 20-án.
Egyes példány nem kapható
Előfizetést ár fél évre 5 koronára.
Előfizetni csak fél évenként lehet.

A MAGYARORSZÁGI NAGY- ÉS KISTŐZSDE TULAJDONOSOK
SZAKKÖZLÖNYE ÉS ÉRTESETŐJE.

ADÓTULAJDONOS ÉS FELELŐS SZERKESZTŐ:
HATSEK ADOLF.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal:
Budapest, VII., Károly-körút 7. sz.
hova az előfizetési összeggel valamint a
beiratok küldendők.
Előfizetést ár fél évre 5 koronára.
Kéziratok nem lesznek visszatérve.

TARTALOM. Kihasztnálás. — A dohányárusok jövedelmi adója. — Vegyesek. — Szerkesztői üzenetek. — Hirdetések.

Kihasztnálás.

(h. n.) Meg kell hagyni, hogy az osztrák iparvállalkozók nagyon értékes üzletüket. A hozzánk kerülő árúk, mint p. pipák, pipaszárak, szivarszipka, cigaretta-papír, értéke meghaladja a 2 milliót s így a szemünk előtt egy új monopoliom fejlődik, melyről a dohányárusok semmit sem tudnak.

Mi a jelen esetben teljesen joggal mondhatjuk monopoliom. A gyáros keresztülvitte részben reklámmal, részben pedig ágensei által, hogy jelenleg ő dik-tál. Neki nem kell felkeresnie a vevőt, ellenkezőleg, a vevő keresi fel őt. Árai, feltételei oly szabottak, mint a szivárnál, vagyis nem hitelez és nem enged egy krajczárt sem az árból.

Most azonban ne higgye valaki, hogy az árúk jósága kényszeríti a dohányárust arra, hogy ezen árúkat tartsa. Hisz igen sok árú már nem is tartanának a dohánny-árúdáknak, ha a gyáros nem értene ahhoz, hogy a fogyasztókat megnyerje. Ez magában véve még nem volna olyan nagy baj, ha a gyáros az árusra is fektetne némi súlyt. De hát ezzel nem törődik. Főleg pedig, a mi a magyarországi képviselőket illeti, azok eszén is túljár, miután csakis a nagyban elárusítókhöz tartja magát, kiknek minden lehet engedelményt ad.

A mi a cigaretta-papír és hüvely gyárosokat illeti, hála a pénzügyi közegek nem bánomságának, igen virágzó üzletet csinálnak. A helyismerettel bíró megbízott dohány ágens igen jól ismeri azon helyeket, a honnan a világosságot kerülő cigaretta csinálók készletüket veszik. Ezért találunk trafikokat, melyeknek cigaretta-hüvely forgalma egyszerűen mesés. Csakis így lehetséges aztán, hogy a kicsit tekintetbe sem veszik s ha mégis tartani akarja ezen árút, akkor is csak harmadik, vagy negyedik kézből kapja. Csodálatos, hogy az az ezer dohányárus, a ki mindezt tudja, mért nem tesz ez ellen semmit, hogy őket tisztán csak automatáknak tartsák. Nincs még egy szakma, a hol a kisárusnak oly kevés lenne a beleszólása, mint épen itt, a hol pedig az árú kelendőségét tisztán az ő szorgalmának köszönheti.

Azt hisszük, hogy az árusok érdekében mondjuk ki, hogy ezentúl csak olyan árúval foglalkozzanak, a mely nekik nevezetesebb hasznot hajt, még akkor is, ha egy keresettebb árúczikkkel egy másik kevésbé keresett váltaná föl. Ha ez megtörténne, akkor még is szünnék a gyárosok pökhendi gögje, nem mondják

majd: nekünk nincs szükségünk az árusra, hanem csak a fogyasztókra.

Az osztrák gyárosoktól importált árú érteke, melyet feljebb említettünk, igen nagy. Ha más szakmákat vesznünk tekintetbe, úgy látjuk, hogy azok érdemesnek tartják, miszerint nálunk fiókraktárt létesítsenek. Ezt először a vevők iránt való tekintetből teszik, másodsor pedig elvárható lenne, hogy egy gyáros egy országban, melyben meggazdagszik, árúját meg is adóztassa. Tudomásunk szerint ez a cigaretta papirnál es hüvelynél nem történik. Némely gyáros úgy tesz, hogy Magyarország minden vidékére küld ügynököket és utazót, kik aztán az osztrák gyáros árúját el is adják, mások pedig egy itteni üzletet neveznek meg fiók elárusítóknak, miután pedig ez utóbbi ugyanis fizet adót a saját árúja után s így megadóztatása annál is inkább illusorikus, miután az itt eladott árúk után úgy is fizet adót. Ezekből láthatja a kincstár, hogy azon árú által, melyet ő tett lehetővé, nem csak haszon nem jár, hanem még igen nagy kára is van.

Ebben az ügyben még nem mondtuk ki az utolsó szót. Mindenekelőtt azon kárral foglalkozunk, mely ezáltal az árusokra háramlik, miután kezük köve van s ezen békóktól, nem tudjuk mi okból, nem kívánnak megszabadulni. A létért való küzdelem azonban kényszerít, mindenkit, hogy a saját érdekeit megvédje. Ez mindaddig meg nem történik, a míg az árus melléczikkeit ott és a mennyiért ő akarja meg nem veheti. A melléczikkeknak az árúdáknak annyit hasznot kell hajtani, a mennyivel az összes kiadásokat kifizethetik. Így van ez Bécsben és az összes osztrák vidéki városokban. Ott azonban felkeresik az árusok az olcsóbb gyárosokat s ezért ott sokkal nehezebben is boldogulnak mint nálunk s ott a reklám csakis akkor használ valamit, ha az árus akarja.

A dohányárusok jövedelmi adója.

Mint már oly gyakran, ma is kénytelenek vagyunk arra a helytelen adókulesra rámutatni, a mely szerint a dohányárust megadóztatják. Ő, a ki a jövedelmi adó III. osztályába soroztatott, nem tartozik oda, még ha a tények a mellett szólunk is, hogy t. i. üzlete van. Miután azonban üzlete teljesen függő a kincstártól, miután iparengedélye sincs, sem pedig a keresk. és váltótörvényeszk hatáskörébe sem tartozik; miután csakis egy bizonyos környékben adhat el kincstári árú, meghatározott árbán, nem

hasonlítható a többi kereskedőkhöz, a ki olyan árbán s ott hol neki tetszik adja el árúját.

A dohányárus nem más, mint a kincstár commissionáriusa, kit a kincstár nevez ki, a kinek nincs olyan haszna, a milyent a kereskedők ismernek, hanem provizioja van, melyből él. Nem nehéz ebből kitalálni, hogy e szerint a dohányárust is csak úgy szabad megadóztatni, mint az állami szolgálatban levő hivatalnokokat. Ezenkívül bérösszeget is fizet, annak bizonyítására, hogy az üzlet voltaképpen az államé s a melyet addig vezet, a míg ez az államnak tetszik. Nem elég világosan mondja-e ez, hogy a dohányárus nem kereskedő, ellenkezőleg szolgálatban van s fixum helyett provizioval fizetik. Miért is fizetne hát vissza a dohányárus jövedelmének 10%-át, miután szolgálatát ép úgy igénybe veszik, mint más hivatalnokait.

Évek előtt az akkori miniszerelnök és p. ü. miniszer egy nála járt kereskedő küldött-ségnek kijelentette, hogy igen jól tudja, miszerint 10%-a a jövedelemnek igen is nagy megadóztatás. Miután azonban kevés kereskedő vallja be igazán a jövedelmét, ezért nem is lehet szó az adó csökkentéséről.

Ezen szavak is bizonyítják, hogy 10% adót igen magasnak tartják s az is. De hát ki mondhatja, hogy a jövedelem eltagadása a dohányárusoknál is előfordul.

Ellenkezőleg, tudjuk, hogy a dohányárusok jövedelmét a kincstár és p. ü. közegek jobban ismerik, mint maguk az árusok, miután erről pontosan könyvet vezetnek. Ha más nem, ezen egy körülmény is a mellett szól, hogy a dohányárusokat is úgy adóztassák, mint az állami szolgálat, hivatalnokokat.

Ha mindenki jövedelmét úgy tudnák, mint a dohányárusokét, akkor a kereskedők megadóztatása ugyanolyan lenne, mint az államhivatalnokoké, az állam pedig ezenkívül jó üzletet csinálna. Miért fogják hát épen a dohányárust fültövon, a mikor mások nem tisztességesek? mért mérik őket más mértékkel, a mikor egész idejükét, egészségüket a kincstárnak áldozzák? Ha már nem veszik tekintetbe öreg-ségüket, legalább a jelenben hagyják élni őket.

Vegyesek.

Dohányárusok egyesülete. Miután az alsó-ausztriai városi hatóság a dohányárusok egyesületét engedélyezte, a gramilum vezetősége márczius 6-ikára alakuló közgyűlést hirdet. A bécsi kisárusok tehát már egyesültek s képesek lesznek ügyes-bajos dolgaikat mint egy jogi személy elvégezni. Remélhetőleg budapesti collegák is nemsokára utánozni fogják példájukat.

A kolozsvári dohány nagyáruda államosítottatik. Alig egy év előtt publikáltuk a kolozsvári

nagyáruda kiadását s licitáció útján ki is adta. S most az állam házi kezelés alá veszi! Valjon ki biztos ma, hogy üzletét megtarthatja? Mi csak azt az egyet kérdezzük s nem tudunk rá feleletet: „Miért nem államosították mindjárt akkor a kolozsvári nagyárudát?”

A bécsi nagyárusok is gyűlést hirdettek, melyben az ez évben kiadott rendeletek ellen foglalnak állást.

A bankócsinálók. A nagybecskereki rendőrség nagy bankóhamisító bandának jutott a nyomára, amely a „Délvidéken már régen működik. A nagybecskereki országos vásáron Csuresin Jovó csurogi lakos hamis ötveneseket és ezreseket kínált harmadrész valódi pénzért eladásra. Az olcsó vagyonszerzési mód több embert elcsábított és a surfangos bankóhamisító javában alkudozott egy új áldozattal, amikor a rendőrség elcsípte. Bevallotta, hogy nagyobb bankóhamisító szövetség tagja. A nyomozás folyamán kitűnt, hogy a szövetség székhelye a Bácska.

A postautalvány jubileuma. A postautalvány nemsokára jubilál; ebben az esztendőben lesz ötven éve, hogy forgalomba hozták. A postautalvány porosz eredetű és nem angol, mint sokan hiszik. Természetes, hogy 1848-ban még nem volt olyan tökéletes, mint ma; így például 25 tallernál többet nem volt szabad a postai utalványra befizetni.

A világ leggazdagabb asszonyai. A »Correspondant« legújabb számában érdekes adatokat hoz a világ leggazdagabb asszonyairól. E szerint az Egyesült-Államok területén Mrs Hetty Green a leggazdagabb nő. Vagyonát több mint 150 millió forintra becsülik, mind a mellett egész legendákat beszélnek a kapzsizágáról és fukarságáról. Egész életében egyik piszkos pere a másikat érte és mindent elkövet, hogy az adóbeha tókat rászedje. Hogy meneküljön előlük, folyton lakást változtat és jelenleg is egy »Coarling house«-ban lakik. Még gazdagabb mint Mrs Green, Sennora Cousinó, a ki Chileből való. Ennek vagyona megüti a fél millió forintot. Noha már közel van az ötven esztendőhöz — írja róla a »Correspondant« — még mindig szépség abból az igazi szép spanyol típusból, melynek tipikus arcvonásait az évek sem változtatják meg oly kegyetlenül, mint az angol-szász típusnál. Két leánya van: Parifina és Izidóra, a kik majdan rengeteg vagyonát örökölni fogják. Néhány éve lesz már annak, hogy az amerikai flotta Valparaisóban kikötött. Sennora Cousino meghívta Upshur tengernagyot

és tisztjeit Santiagóba és mintegy huszan közülök elfogadták a meghívást. A fogadtatás, melyben a nábob-asszony őket részesítette, valóban páratlan volt. Különvonatot küldött érettek és ugyszólván egész Santiago városát rendelkezésükre bocsátotta. Az üzleteket, vendéglőket, színházakat értesítette, hogy az amerikai tiszték összes kiadásait ő fogja fedezni. Lovakat, hintókat bocsátott rendelkezésükre, szóval ép ellentéte a »szegény« Green asszonynak. Különben Cousino asszony is jelenleg New-Yorkban lakik.

Szerkesztői üzenetek.

W. M. urnak V. Igen örvendünk, hogy cikünk. Önnek is tetszett. Közléseiről eszentul is szívesen veszünk tudomást.

Zs. D. ur Ny. Hiába dühösködik uram, miután ez az ügy nem tartozik azon hivatalhoz. Nem tudja Ön, hogy a dohánygyűhöz semmi köze sincs

F. K. urnak R. Feljelentését intézze M. N. dohányjövedék központi igazgatóságához, Budapesten, Kálmán-utca 20.

M. G. ur Bpest. Bérösszege évente 142 frt.

K. H. Bpest. Mi is ismerjük ezen tényeket. Legyen türelemmel!

S. B. urnó Bpest. Sajnáljuk, de helyközvettéssel nem foglalkozunk. Próbálja meg egy hirdetéssel lapunkban.

B. M. ur Gy. Ha egyszer nem sikerült a nagyáruda árverése, kiírják másodsor. Ez azonban ritkán esik meg.

Szerkesztő: *eltal Nándor.

A temesvári m. kir. pénzügyigazgatóságtól.

9079. szám.
1898 VI.

Hirdetmény.

A temesvári m. kir. pénzügyigazgatóság által közhírré tétetik, miszerint a dohánygyártmányoknak csomagolására használt és a temesvári m. kir. dohány- és bélyegáruda raktárnál 1898. évi márczius hó 16-ától kezdve 1899. évi márczius hó 15-éig terjedő idő alatt visszamaradó, nem a temesvári m. kir. dohánygyártól származó

üres ládák írásbeli ajánlati árverés útján a leg többet ígérőnek fognak eladatni.

A kikialtási ár a nagy ládákért 45 krajczár, a közép ládákért 35 kr. és a kis ládákért 20 kr. tetzen.

Írásbeli zárt ajánlatok, melyek 50 kros bélyeggel ellátandók és melyekhez biztosíték fejében ötven (50) frt készpénz vagy érték-papírokban csatolandó, **legkésőbb 1898. évi márczius hó 2-án délelőtt 10 óráig lepecsételve** ezen pénzügyigazgatóság főnökének átadandók.

Utóajánlatok figyelembe nem vétetnek.

A beadott ajánlat az ajánlattevőre nézve az ügynek véglegds eldöntéséig kötelező erővel bír és a pénzügyigazgatóságnak jogában álland a két legtöbbet ígérőnek bánatpénzt visszatartani és ezek között szabadon választani.

Azon vállalkozó, kivel a szerződés megkötetik, valamennyi az említett raktárnál visszamaradt ládákát valogatás és mennyiségre való tekintet nélkül a raktárnok felszólítására legkésőbb 3 nap alatt átvenni kötele.

Az átveendő ládákért járó ár az átvétel előtt esetről-esetre a temesvári m. kir. adóhivatalnál befizetendő.

Az ajánlathoz csatolt bánatpénz azon félnek, kinek ajánlata elfogadtatott, — a szerződésnek letelte után vissza fog adadni.

A ládáknek minősége és nagysága a temesvári m. kir. dohány- és bélyegáruda raktárban a délelőtti hivatalos órák tartama alatt megtekinthető.

Temesvárott, 1898. február hó 15-én.

Egy fiatal ember,

ki huzamosabb idő óta nagytőzsdében van alkalmazva, Galanterie-szakmában is jártas, állomását változtatni óhajtja.

Czím a kiadóhivatalban.

Hirdetmény.

Ezennel közhírré tétetik, hogy a **Magyar királyi szab. Osztályorsjáték** VI. osztály huzása (I. sorsjáték) f. évi márczius hó 9-től április hó 6-ig lesz és pedig a következő napokon:

Márczius 9, 10, 11, 12, 14, 15, 17, 18, 21, 22, 23, 24, 28, 29, 31. Április 1, 4 és 6.

A huzások mindig d. e. 9 órakor kezdődnek és a **magyar királyi kormány ellenőrző hatósága** és **kir. közjegyző** jelenlétében nyilvánosan történnek a fővárosi vigadó termében. A sorsjegyeknek a VI. osztályra való megújítása tervezet-szerűen minden igény különbeni elvesztésének terhe alatt 1898. márczius hó 2-ig eszközlendő.

Budapest, 1898. február hó 27-én.

Magyar Kir. Szab. Osztályorsjáték Igazgatósága

Lónyay.

Hazay.

„DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE“

(ORGAN DER TABAK GROSS- UND KLEINVERSCHEISSER UNCARNS).

INHALT. Ausbeuterei — Die Einkommensteuer der Trafikanten. — Vermischtes. — Briefkasten der Redaktion. — Inserate.

Ausbeuterei.

Man muss es den österreichischen Industriellen lassen, sie verstehen ausserordentlich ihr Geschäft. Der Werth der von ihnen erzeugten und nach Ungarn kommenden Waaren, wie: Pfeifen, Röhre, Zigarrenspitzen, Zigarettenpapiere etc. übersteigt die Summe von zwei Millionen Gulden, diese Waaren werden durchwegs durch hiesige Agenten den Tabak Gross- und Kleinverschleissern zugänglich gemacht, so, dass hiedurch quasi ein neues Monopol unter unseren Augen entstanden ist, von dessen Vorhandensein sich die Verschleisser gar nichts träumen lassen.

Wenn wir von einem Monopole sprechen, so geschieht dies mit Fug und Recht. Der Fabrikant wusste es, theils durch seine Agenten, theils durch die allmächtige Reklame derart einzurichten, dass er heute derjenige ist, welcher diktiert. Er braucht den Käufer nicht zu suchen, im Gegentheil, der Käufer sucht ihn. Seine Preise und Conditionen sind so feststehend, wie bei den Zigarren, das heisst, kein Credit und limitirter Preis. Ja, wir finden sogar Fabrikanten, die gewisse Artikel erzeugen und diese erst dann liefern, wenn der Verschleisser vorher das Geld einschickt.

Nun glaube man aber keineswegs, dass die besondere Güte dieser Fabrikate die Nothwendigkeit herausfordert, dass der Verschleisser sie halten muss. Wie mancher Artikel wäre schon längst in den Verschleisslokale nicht mehr zu haben, wenn die Fabrikanten nicht einen Druck auf den Verschleisser dadurch ausüben würden, weil sie den Consumenten zu gewinnen suchen. Das wäre nun kein grosses Unglück, wenn derselbe Fabrikant auch Gewicht auf den Verschleisser legen würde. Allein, dieser kümmert ihn nichts. Und hauptsächlich, was die Verschleisser in Ungarn betrifft, so übergeht ihn, selbst der Vertreter in Ungarn insofern, als er sich einzig und allein an den Grosshandel hält, dem er alle erdenkliche Conzessionen macht.

Was die Fabrikanten von Zigarettenpapieren und Hülsen betrifft, so erzielen dieselben, dank einer schlecht geübten Aufsicht von Seite der Finanz-Organe, ein colossales Geschäft. Die platzkundigen Vertreter derselben kennen sehr genau jene Absatzstellen, in welchen die das Licht scheuende, Zigaretten erzeugende Kundschaft ihren Vorrath deckt. Aus dem Grunde finden wir auch einzelne Trafikanten, die über einen Umsatz an Zigarettenhülsen verfügen, der ans Fabelhafte grenzt. Nur so kann es gesehehen, dass der Kleine keiner Beachtung würdig gehalten wird, dass man sich um seine Kundschaft nicht reisst und wenn er gleichwohl die Waare in den Verschleiss bringen will, so muss er dieselbe aus vierter oder fünfter Hand beziehen. Es ist sonderbar, dass die Tausende von Verschleissern, denen zumeist diese Zustände nicht unbekannt sind, sich

nicht dagegen verwahren, dass man sie als nichts anderes, denn als Automaten behandelt, der blos mechanisch funktioniert. Kaum dürfte es eine Branche geben, wo der Kleinhändler so ganz und gar nichts dreinzureden hat, wenn von der Waare die Rede ist, die ihren Absatz einzig und allein seinem Fleisse und seiner Thätigkeit zu danken hat. Wir möchten jedem Tabakverschleisser zu bedenken geben, dass es ja nur seine eigenen Interessen sind, die er wahrnimmt, wenn er nur solchen Artikeln seine Aufmerksamkeit und Arbeit widmet, die ihm einen wesentlichen Nutzen bringen. Und selbst auf die Gefahr hin, dass ein gesuchter Artikel durch einen minder gesuchten abgelöst werden soll, müsste sich der Verschleisser mit Eifer der Mühe unterziehen, eine solche Umänderung vorzunehmen. In dem Augenblicke, wo dies geschieht, hört auch der Stolz der Fabrikanten zu existiren auf; man wird dann nicht mehr sagen: „Wir brauchen den Verschleisser nicht, wir brauchen nur den Consumenten“, ein Ausspruch, den wir nicht selten zu hören bekommen.

Das Geschäft, welches die österreichischen Fabrikanten, nämlich diejenigen, welche die Zigarettenhülsen erzeugen, nach Ungarn machen, ist, wie wir Eingangs erwähnt haben, ein imenses. Blicken wir um uns, wie es die Fabrikanten anderer Waaren machen, welche hier einen flottgehenden Artikel in den Verschleiss bringen, so finden wir, dass sich solche Firmen der Mühe unterziehen, eine Filiale ihrer Firma hier zu errichten. Es geschieht dies einerseits aus billiger Rücksicht für die Kundschaft, andererseits erscheint es dem Lande gegenüber, aus dem man seine Reichthümer holt, als ein Gebot der Pflicht, dass man seinen erzielten Consum besteuern lässt. Unseres Wissens nach ist dies bei den Zigarettenpapieren und Hülsen nicht der Fall. Manche Fabriken behelfen sich damit, dass sie nach allen Ecken und Enden Ungarns Reisende senden, die ihre Aufträge von Oesterreich aus ausführen; andere ernennen eine hiesige Firma zu ihrem Vertreter und da dieselbe für ihren Theil besteuert ist, so wird die Steuerleistung insofern illusorisch gemacht, als der Fabrikant nach seinen hier im Lande abgesetzten Waaren doch regelrecht besteuert werden sollte. Man sieht, dass dem Staatsschatze wie den Verschleissern durch den Absatz eines durch die Tabakregie möglich gewordenen Artikels, kein Nutzen, sondern im Gegentheil ein imenser Schaden erwächst.

Wir haben in dieser Angelegenheit noch nicht das letzte Wort gesprochen. Vorläufig befassen wir uns einzig und allein mit jenen Schäden, welche die Verschleisser treffen, da ihre Hände gebunden sind, nachdem sie, sei es aus welchen Gründen immer, sich bisher von dieser Fessel nicht frei machen wollten. Die gründlich geänderten Zeitverhältnisse, der Kampf ums Dasein, sie zwingen aber jeden Einzelnen

auch jetzt schon, mit minutiösester Genauigkeit seine Interessen wahrzunehmen. Unseres dafirhaltens nach sind diese Interessen insolange gefährdet, insolange der Verschleisser seine Nebenartikel nicht in billiger bequemer Weise dort kaufen kann, wo er will, insolange er erzwungen wird, den oftmals erbärmlichsten Schund für theures Geld abgeben zu müssen, wobei er nichts oder wenig verdient. Die Nebenartikel in den Trafiken müssen dem Verschleisser so viel Nutzen abwerfen, dass er seine sämmtlichen Spesen dadurch bestreiten kann. So ist es in Wien und in den österreichischen Provinzstädten. Es ist allerdings wahr, dass sich dort die Verschleisser der Mühe unterziehen, sich billige Einkaufsquellen zu suchen und dass sie nicht selten die allmächtigen Fabrikanten hintansetzen. Daher kommt es auch, dass diese Herrschaften in Oesterreich ein hundertfach schwereres Arbeiten haben, als bei uns und die eingeleitete Reklame den Fabrikanten nur in dem Falle etwas nützt — wenn der Trafikant will.

Die Einkommensteuer der Trafikanten.

Wie schon so oft, sehen wir uns auch heute veranlasst auf den unrichtigen Steuerschlüssel hinzuweisen, nach welchem der Trafikant besteuert wird. Er, der in die III. Classe der Erwerbsteuer eingereiht wird, gehört nicht in diese, wenn auch die Thatsache dafür spricht, dass er ein Geschäft führt. Da die Art seines Geschäftes jedoch vollständig abhängig ist von dem Willen des Finanz-Aerars, da weder ein Gewerbeschein ihn dazu befähigt sein Geschäft zu führen, noch das Handelsgericht ihn Rechte zu ertheilen vermag; da er blos für einen bestimmten Rayon, aerarische Waaren, in einer bestimmten Höhe abzugeben vermag, somit quasi an ein Fixum gebunden ist, welches das Aerar ihm in Form einer Provision zukommen lässt, so kann natürlich der Steuerschlüssel nicht derselbe sein, wie er bei all denjenigen ist, die in beliebiger Höhe, Waaren, welcher Gattung immer, an jedem beliebigen Orte des Landes, in den Verkehr bringen. Der Trafikant ist nichts anderes, als der mit einer Dienstleistung von Seite des Aerars ernannte Comissionär, der, wohlgerne, keinen Nutzen wie ihn das kaufmännische Gebahren kennt, einheimst, sondern eine Provision erhält, von der er lebt. Es ist unschwer zu constatiren, dass demnach der Trafikant nicht anders besteuert werden sollte, wie die Beamten und Diener, welche im Staatsdienste stehen. Dazu kommt noch, dass der Trafikant einen Pacht bezahlt, behufs Anerkennung dessen, dass sein Kleinhandel nicht als solcher aufzufassen ist, sondern als ein dem Staate gehörendes Geschäft, das er insolange zu führen berechtigt ist, als es deselben beliebt. Spricht das nicht deutlich genug dafür, dass der Trafikant kein Handelsmann ist, dass er vielmehr im Dienste stehend, anstatt mit einem Fixum, mittelst Provision entlohnt wird. Warum soll also der Tabak-

trafikant 10% seines Reineinkommens an dasselbe Aerar zurückzahlen, welches seine Dien- te geradeso in Anspruch nimmt, wie diejenigen ihrer Beamten und Diener.

Vor Jahren hat der gewesene Ministerpräsident und damalige Finanzminister einer Deputation von Kaufleuten, welche in Steuer-Angelegenheiten bei ihm vorsprach, die verblüffende Antwort ertheilt, dass er selber es recht zur einsehe, dass man 10% des Reinertragnisses als Steuerabgabe viel zu viel wäre. In Anbetracht des Umstandes jedoch, dass es sehr wenige Kaufleute gibt, die in gewissenhafter Weise ihr Einkommen fatiren, kann dormalen von einer Herabsetzung dieses Steuerzensus nicht die Rede se.n. Diese, für die Kaufmannschaft wenig schmeichelhaften Worte, beweisen es zur Genüge, dass man 10 Prozent als Steuer für den Reinertrag für horrend hält, und dies ist es auch in der That. Allein, wer wird es wagen, zu behaupten, dass die Verleugnung des Reineinkommens auch bei den Trafikanten stattfindet? Wir meinen sogar, dass in Bezug des resultirten Nutzens eines jeden Trafikanten, das Finanz-Aerar, wie auch die Steuerbehörde besser eingeweiht sind, als die Trafikanten selber, zumal über deren Consum weit genauer Buch geführt wird, als die Trafikanten es vermöchten. Wenn also schon nichts anderes dafür spräche, als dieses oben angeführte Argument, so genügte dies wahrlich schon vollständig, den Trafikanten in Bezug der Besteuerung den Beamten und Dienern gleichzustellen.

Denn um den Sinn der Worte des ehemaligen Finanzministers Wekerle dreht sich doch eigentlich die ganze Art der Besteuerung. Wenn man von sämtlichen Staatsbürgern das Einkommen so genau kennen würde, wie von den Trafikanten, dann stünde es ausser Zweifel, dass die Besteuerung keine höhere wäre, als bei den Beamten und der Staat würde ausserdem ein gutes Geschäft machen. Warum soll also gerade der Trafikant derjenige sein, den man beim Schopfe fasst, weil andere Millionen Menschen unreell sind? Warum soll der Trafikant mit einem anderem Maasse gemessen werden, wie diejenigen, die in Staatsdiensten stehend, nichts anderes thun, als für den Staat arbeiten, was auch der Trafikant thut? Und wenn es auch schon

keine Altersversorgung gibt, so soll zumindest der Trafikant eine Gegenwart haben, in der man ihn leben lässt.

Vermischtes.

Trafikanten-Gremium. Nachdem die nieder-österreichische Statthaltereie die Statuten des neubegründeten Gremiums der Trafikanten genehmigt hat, hat die Leitung des Gremiums für den 6. März d. J. die constituirende Generalversammlung einberufen. Die Wiener Tabak-Kleinverschleisser bilden nunmehr eine Corporation, die, ausgestattet mit den Rechten einer juristischen Person, all ihre Interessen zu verfechten in der Lage ist. Hoffentlich kommen ihnen in dieser Beziehung ihre Budapester Kollegen bald nach.

Auch die Grosstrafikanten in Niederösterreich haben eine Versammlung einberufen, um gegen die, Anfangs dieses Jahres erlassenen Verordnungen Stellung zu nehmen.

Die Grosstrafik in Kolozsvár wird verstaatlicht. Es ist kaum ein Jahr, dass wir in unserem Blatte die Konkursausschreibung wegen Besetzung der Grosstrafik in Kolozsvár publizirten und wurde dieselbe auch im Wege der Litzitation vergeben. Und nun übernimmt sie der Staat in eigene Regie! Wer ist da noch seines Erwerbes sicher? Uns drängt sich dabei nur diese eine Frage auf, obgleich angesichts solcher Vorkommnisse die Frage berechtigt erscheint: Warum hat man die Grosstrafik damals nicht gleich verstaatlicht?

Briefkasten der Redaktion.

Herrn M. W. in V. Es freut uns, dass unser Artikel auch Ihren Beifall gefunden hat und werden wir von Ihren übrigen Mittheilungen demnächst gerne Notiz nehmen.

Herrn D. Zs. in Ny. Sie ereifern sich ganz unnützerweise, geehrter Herr, da diese Angelegenheit die betreffende Amtsstelle überhaupt nichts angeht. Wissen Sie denn nicht, dass die Steuer mit dem Tabakwesen absolut nichts zu thun hat?

Herrn F. K. in P. Wenden Sie sich mit einer Anzeige an die M. k. Dohányjövédéki központi

igazgatóság, Budapest, Kálmán-utca 20, und Ihrer Beschwerde wird rasch abgeholfen werden.

Frau M. G. Budapest. Ihr jährlich zu bezahlender Pacht beträgt 142 Gulden.

Herrn K. H. Budapest. Diese Thatsachen sind uns bekannt und werden wir nicht ermangeln, denselben näher zu treten. Wir bitten um Geduld.

Fräul. S. B. Budapest. Wir bedauern Ihnen nicht dienlich sein zu können, da wir uns mit Stellenvermittlungen nicht befassen. Versuchen Sie es mit einem Inserate im Blatte.

Herrn B. M. in Gy. Wenn die Ausschreibung wegen Besetzung einer Grosstrafik keinen Erfolg hat, so wird sie zum zweitenmale ausgeschrieben, indess tritt selten ein solcher Fall ein.

Herren K. F. in B., A. Sch. in D., M. P. in Zs., A. K. in T., S. S. in V. Wir ersuchen um Einsendung der rückständigen Abonnementsgebühren.

Herrn M. H. in P. Das Blatt geht regelmässig an Sie ab. Wollen Sie bei der dortigen Post reklamiren.

Herrn A. S. Budapest. Wegen eines Freixemplares wollen sie sich an den Herausgeber wenden.

Fr. K. M. Budapest. Uns ist eine Geldanweisung bisher nicht zugekommen. Im Uebrigen wird ja die Pränumerationsgebühr persönlich mittelst Quittung eingehoben.

Hilfsredakteur: **Ferdinand Heltai.**

KLEINE KISTEN

werden

in jedem Quantum

ab Bahn- oder Schiffstation Budapest

zu billigen Preisen gekauft.

Offerte unter **F. B.** an die Expedition dieses Blattes.

➔ Nagy- és kistőzsdék figyelmébe! ➔

POJATZI FL. ÉS TÁRSA

cs. kir. szabadalmazott gyufanemű gyárai **Deutsch-Landsbergben** (Graz mellett)

ajánlják legjobb minőségűeknek elismert gyufa-gyártmányaikat, és pedig úgy **kénes-**, mint különösen **szalon-gyufájokat.** E gyufa-gyártmányok Magyarországon nagy kedveltségnek és rendkívüli keresletnek örvendenek, főleg a

Millennium-gyufa,

Magyar korona-svédgyufa,

Magyar honvédszobor-gyufa,

Krokodil-gyufa és

Magyar Imperial-gyufa

elegáns kerek dobozokba csomagolva, melyek kiváló magyar államférfiak arczképeivel díszítvék.

Rips-gyufa dobozokban és csomagokban kapható.

Kérjük szives rendeléseiket közvetlenül **Deutsch-Landsbergben** intézni. A legolcsóbb árteleket tartalmazó árjegyzékünkkel szivesen szolgálunk. — **Budapest és közvetlen környéke részére VII., Rombach-utca 8. szám alatt van raktárunk.**

Pojatzi Fl. és Társa

cs. kir. szabadalmazott gyufanemű gyárai

DEUTSCH-LANDSBERGBEN Graz mellett.